

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-33/14/DJ

Warszawa, 15 lipca 2015 r.

DECYZJA nr RWA 8/2015

I. Na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 184) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po uprawdopodobnieniu stosowania przez Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. wywodzeniu przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umowy określających wysokość opłat dodatkowych pobieranych za dokonanie płatności w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej, które nie zostały konsumentom doręczone przy zawarciu umowy zgodnie z art. 384 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.), co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 września 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów, a tym samym stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
2. wywodzeniu przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umowy wprowadzających podwyżkę opłat abonamentowych, które nie zostały konsumentom doręczone w czasie trwania stosunku umownego zgodnie z art. 384¹ w zw. z art. 384 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.), co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 września 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 ze zm.) oraz godzić w zbiorowe interesy

konsumentów, a tym samym stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

i po zobowiązaniu się przez Pure Health and Fitness Sp. z o.o. siedzibą w Warszawie do zaniechania tych działań poprzez:

- a) niepobieranie od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji opłat dodatkowych za płatność w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej od tych konsumentów, którym nie został przy zawarciu umowy doręczony wzorec umowy regulujący wysokość tych opłat dodatkowych (w zakresie zarzutu z pkt 1 powyżej sentencji decyzji),
- b) zaoferowanie w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji konsumentom korzystającym z usług Spółki, którzy zostali objęci podwyżkami opłat abonamentowych w listopadzie 2013 r., grudniu 2013 r. bądź styczniu 2014 r., vouchera o wartości 79 złotych do wykorzystania do końca 2016 r. na nabycie usług świadczonych przez Spółkę (w tym na dokonanie opłat za członkostwo) w klubie lub klubach fitness wybranych przez konsumenta w umowie obowiązującej w dacie skorzystania z vouchera (w zakresie zarzutu z pkt. 2 powyżej sentencji decyzji),

nakłada się na Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie obowiązek wykonania pkt. a) i b) zobowiązania w terminach:

- pkt a – w terminie od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji,
- pkt b - w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji.

II. Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945)

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

nakłada się na Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie obowiązek przedłożenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów sprawozdania z wykonania nałożonego zobowiązania poprzez przedstawienie oświadczeń i dokumentów potwierdzających wykonanie zobowiązania wskazanego w pkt. I a) i I b) sentencji decyzji w terminie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK lub Prezes Urzędu) postanowieniem z dnia 31 grudnia 2014 r. wszczął postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej: Spółka) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. wywodzeniu przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umowy określających wysokość opłat dodatkowych pobieranych za dokonanie płatności w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej, które nie zostały konsumentom doręczone przy zawarciu umowy zgodnie z art. 384

§ 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.; dalej: k.c.), co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 września 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206; dalej: u.p.n.p.r.) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów, a tym samym stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.; dalej: u.o.k.i.k.);

2. wywodzeniu przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umowy wprowadzających podwyżkę opłat abonamentowych, które nie zostały konsumentom doręczone w czasie trwania stosunku umownego zgodnie z art. 384¹ w zw. z art. 384 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.), co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 września 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 ze zm.) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów, a tym samym stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na przedstawione zarzuty Spółka złożyła zobowiązanie do zaniechania stosowania zarzucanych jej praktyk i usunięcia ich skutków.

W odniesieniu do pierwszego z postawionych jej zarzutów Spółka zaproponowała, że zaniecha pobierania opłat dodatkowych, o których mowa w pkt. 1.3 „*Ogólnych warunków członkostwa*”, za dokonanie płatności w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej, od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji, od tych konsumentów, którym nie został przy zawarciu umowy doręczony wzorec umowy regulujący wysokość tych opłat dodatkowych.

W odniesieniu do drugiego zarzutu Spółka zaproponowała, że w celu usunięcia skutków swoich działań zaferuje konsumentom korzystającym z usług Spółki, którzy zostali objęci podwyżkami opłat abonamentowych w listopadzie 2013 r., grudniu 2013 r. bądź styczniu 2014 r., vouchery o wartości 79 złotych do wykorzystania do końca 2016 r. na nabycie usług świadczonych przez Spółkę (w tym na dokonanie opłat za członkostwo) w klubie lub klubach fitness wybranych przez konsumenta w umowie obowiązującej w dacie skorzystania z vouchera. Stosowne vouchery Spółka zobowiązała się przekazać wskazanym konsumentom w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia Spółce decyzji.

Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Prezes UOKiK ustalił, iż Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest przedsiębiorcą wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000289302, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego.

Przedmiotem działalności Spółki jest świadczenie usług w zakresie poprawy kondycji fizycznej konsumentów poprzez m.in. organizację dla konsumentów zajęć fitness, treningów i umożliwianie korzystania z siłowni. Spółka prowadzi działalność poprzez sieć klubów fitness zlokalizowanych w różnych częściach Polski.

Spółka zawiera z konsumentami umowy o członkostwo w klubie uprawniające do korzystania z zajęć fitness i z siłowni. Umowy te zawierane są w formie pisemnej przy wykorzystaniu przygotowanych przez Spółkę wzorców umownych w rozumieniu art. 384 k.c. zatytułowanych „*Formularz aplikacyjny*” i „*Ogólne warunki członkostwa*”.

Spółka we wzorcu umownym zatytułowanym „*Ogólne warunki uczestnictwa*” zamieściła postanowienie o treści: „*W przypadku niemożności pobrania przez PH&F płatności metodą zadeklarowaną przez Członka w Formularzu, z przyczyn niezależnych od PH&F, Członek jest zobowiązany do niezwłocznego uiszczenia zaległych płatności oraz wskazania alternatywnej metody płatności pozwalającej na automatyczne obciążenie rachunku Członka. Za każdą dodatkową próbę ściągnięcia należności przez PH&F Członek zostanie obciążony dodatkową opłatą administracyjną, obowiązującą w Klubie*”. Wskazana w postanowieniu opłata administracyjna nie została określona w żadnym wzorcu umownym doręczanym konsumentowi przy zawarciu umowy. Według wyjaśnień Spółki, wysokość opłaty administracyjnej za nieudane próby pobrania opłaty abonamentowej i dokonywanie w tym zakresie przez klubowicza płatności w recepcji reguluje regulamin wewnętrzny każdego klubu. Wysokość tych opłat jest taka sama we wszystkich klubach Spółki. Informacja o wysokości tej opłaty i schemacie jej naliczania jest wywieszana w recepcji każdego klubu.

Stosowany przez Spółkę przy zawieraniu z konsumentami umów o członkostwo w klubie wzorec umowny zatytułowany „*Ogólne warunki uczestnictwa*” określa wysokość cyklicznie wnoszonej przez konsumenta opłaty członkowskiej.

Spółka w listopadzie 2013 r., grudniu 2013 r. i styczniu 2014 r. wprowadziła podwyżki opłat członkowskich, informując konsumentów o zmianie wysokości opłat jedynie poprzez wywieszenie stosownych ogłoszeń w recepcjach i szatniach klubów. W przypadku klubu zlokalizowanego w Żółtych Tarasach w Warszawie klubowicze zostali poinformowani o podwyżce opłat także poprzez wiadomości SMS.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

W toku postępowania, w dniu 18 stycznia 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945). Jednakże z art. 3 wskazanej powyżej ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego wynika, że do spraw, w których postępowanie wszczęto przed dniem wejścia w życie tej ustawy (to jest przed dniem 18 stycznia 2015 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe, o ile przepisy art. 4, art. 7, art. 10 i art. 11 nie stanowią inaczej. W tym stanie rzeczy, mając na uwadze, że postępowanie w tej sprawie zostało wszczęte w dniu 31 grudnia 2014 r. podstawę rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu stanowią przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją.

Interes publiczny

Przepis art. 1 ust. 1 u.o.k.i.k. ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia instrumentów określonych w tej ustawie jest zatem zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców naruszają jej przepisy i jednocześnie stanowią zagrożenie dla interesu publicznego, bądź też naruszają ten interes.

Niniejsze postępowanie dotyczy podejrzenia stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wymienionych w sentencji niniejszej decyzji.

Praktyki te dotyczą wszystkich konsumentów korzystających z oferty Spółki, a mogą dotyczyć także potencjalnych klientów, którzy chcieliby skorzystać z jej oferty. Uznać wobec tego należy, iż niniejsze postępowanie prowadzone jest w interesie publicznym.

Strona postępowania

Zakaz stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określony w art. 24 ust. 1 u.o.k.i.k. dotyczy jedynie przedsiębiorców, a zatem stroną postępowania prowadzonego przed Prezesem UOKiK może być wyłącznie podmiot posiadający status przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przepisy art. 4 pkt 1 u.o.k.i.k. w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 584) definiują przedsiębiorcę jako osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą – czyli zgodnie z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową, a także zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, będąc spółką prawa handlowego wpisaną do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, wykonuje działalność w sposób zorganizowany, ciągły i zarobkowy.

Wobec powyższego należy uznać, iż Spółka jest w świetle cytowanych przepisów przedsiębiorcą. W konsekwencji, działania skarżonej Spółki mogą być oceniane w aspekcie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Uprawdopodobnienie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

Zgodnie z art. 28 ust. 1 u.o.k.i.k., jeżeli w toku postępowania przed Prezesem UOKiK w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 u.o.k.i.k., i zobowiąże się on do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes UOKiK może w drodze decyzji nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

Analiza przepisu art. 28 ust. 1 u.o.k.i.k. pozwala jednoznacznie stwierdzić, że Prezes UOKiK może wydać powyższą decyzję w sytuacji łącznego spełnienia dwóch przesłanek:

- uprawdopodobnienia w trakcie postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, iż przedsiębiorca stosuje niedozwoloną praktykę, o której mowa w art. 24 ww. ustawy,
- zobowiązania się przedsiębiorcy do podjęcia lub zaniechania działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom.

Uprawdopodobnienie oznacza, że na korzyść strony postępowania odstąpiono od udowodnienia określonych faktów na rzecz uprawdopodobnienia, że stosuje on praktykę określoną w art. 24 u.o.k.i.k.

Uprawdopodobnienia wymagają wszystkie przesłanki zakazu z art. 24 ust. 1 u.o.k.i.k łącznie.

W świetle powyższego, stwierdzić należy, że do wydania decyzji zobowiązującej konieczne jest wystąpienie następujących przesłanek:

- **uprawdopodobnienie bezprawności działania przedsiębiorcy,**
- **uprawdopodobnienie naruszenia zbiorowego interesu konsumentów,**
- **złożenie zobowiązania przez przedsiębiorcę.**

Uprawdopodobnienie bezprawności działania przedsiębiorcy

Bezprawność, do której odwołał się ustawodawca, wprowadzając do ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definicję praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, należy rozumieć jako sprzeczność z prawem lub dobrymi obyczajami.

Pkt I. 1

Stosownie do treści art. 384 § 1 k.c., ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowny, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Przepis § 2 tego artykułu zaś wskazuje, że w razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści; nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych bieżących sprawach życia codziennego. Umowa o członkostwo w klubie zawierana między konsumentem a Spółką nie jest umową zawieraną w drobnych bieżących sprawach życia codziennego, w związku z tym umowy tej nie dotyczy wyjątek przewidziany w art. 384 § 2 k.c.

W ocenie Prezesa UOKiK, wywieszenie wzorca umowy określającego wysokość opłat dodatkowych za dokonanie płatności w recepcji klubu w miejscu ogólnie dostępnym dla klientów Spółki nie realizuje obowiązku doręczenia konsumentom wzorca umowy.

Z uwagi na powyższe, zachowanie Spółki polegające na wywodzeniu skutków prawnych z wzorców umownych niedoręczonych konsumentom może pozostawać w sprzeczności z 384 § 1 k.c.

Opisane działanie Spółki może wskazywać także na stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej określonej w art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. W myśl wskazanego przepisu, praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić

zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Brak doręczenia konsumentom wzorca umowy oznacza nieprzekazanie im informacji w sposób prawidłowy i zgodny z przepisami prawa. Wywodzenie skutków prawnych z nedoręczonego wzorca umowy jest zatem sprzeczne z dobrymi obyczajami takimi jak: uczciwość, rzetelność czy działanie z uwzględnieniem interesów klientów. Takie zachowanie Spółki może w istotny sposób zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta, gdyż ten na skutek niedoinformowania nie posiada wystarczającej wiedzy do podjęcia świadomej decyzji dotyczącej umowy.

Powyższe ustalenia uzasadniają zarzut bezprawności działań polegających na wywodzeniu przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umowy określających wysokość opłat dodatkowych pobieranych za dokonanie płatności w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej, które nie zostały konsumentom doręczone przy zawarciu umowy.

Pkt I. 2

Spółka w listopadzie 2013 r., grudniu 2013 r. i styczniu 2014 r. wprowadziła podwyżki opłat członkowskich, informując konsumentów o zmianie wysokości opłat jedynie poprzez wywieszenie stosownych ogłoszeń w recepcjach i szatniach klubów. W przypadku klubu zlokalizowanego w Złoty Tarasach w Warszawie klubowicze zostali poinformowani o podwyżce opłat także poprzez wiadomości SMS.

W ocenie Prezesa UOKiK, Spółka nie zachowała wymagań określonych w przepisach art. 384¹ w zw. z art. 384 § 1 k.c. Przepis art. 384¹ k.c. stanowi, że wzorec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384, a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia. Jakakolwiek zmiana wysokości opłaty powinna być, stosownie do przytoczonych powyżej przepisów k.c., dokonana poprzez doręczenie konsumentowi wzorca umownego określającego nową wysokość tej opłaty. Konsument po otrzymaniu takiego wzorca, w przypadku braku zgody na zmianę wprowadzaną przez Spółkę, ma prawo wypowiedzieć zawartą umowę.

Wywodzenie przez Spółkę skutków prawnych z nedoręczonego wzorca umownego, w ocenie Prezesa UOKiK, może być sprzeczne z art. 384¹ w zw. z art. 384 § 1 k.c., a także wyczerpywać dyspozycję nieuczciwej praktyki rynkowej określonej w art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r. Nedoręczenie konsumentom wzorca umowy może prowadzić do ich niedoinformowania, a wywodzenie przez Spółkę skutków z nedoręczonych wzorców umownych może prowadzić do istotnego zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta.

Powyższe ustalenia uzasadniają zarzut bezprawności działań polegających na wywodzeniu przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umowy wprowadzających podwyżkę opłat abonamentowych, które nie zostały konsumentom doręczone w czasie trwania stosunku umownego.

Uprawdopodobnienie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje definicję negatywną pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. W świetle art. 1 ust. 1 ww. ustawy należy przyjąć,

że ze zbiorowymi interesami konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy. Przedmiotem ochrony nie są zatem interesy indywidualnego konsumenta lub grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich – aktualnych lub potencjalnych – klientów traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt VI ACa 306/08).

Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2003 r. (sygn. akt: I CKN 504/01) stwierdził, iż: „*nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów*”.

W ocenie Prezesa UOKiK, praktyki zarzucane Spółce mogą dotyczyć wszystkich konsumentów korzystających z oferty Spółki. Oznacza to *de facto*, że przedmiotowe praktyki mogą dotyczyć nieokreślonego z góry kręgu adresatów, a zatem mogą naruszać zbiorowy interes konsumentów.

W świetle powyższego, za uprawdopodobnione należy uznać naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów.

Zobowiązanie Pure Health and Fitness Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

Oprócz uprawdopodobnienia wyżej omówionych przesłanek warunkiem pozwalającym na wydanie decyzji zobowiązującej przez Prezesa UOKiK jest zobowiązanie się przedsiębiorcy do podjęcia lub zaniechania określonych działań. Zobowiązanie przedsiębiorcy stanowi jednostronny akt woli, który w sytuacji wydania decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 u.o.k.i.k. staje się obowiązkiem prawnym¹.

Zobowiązanie może polegać na podjęciu działania bądź zaniechania, w zależności od tego, jaka postać zachowania przedsiębiorcy będzie niezbędna do zabezpieczenia interesów konsumentów.

W przedmiotowej sprawie Spółka w odniesieniu do pierwszego stawianego jej zarzutu złożyła zobowiązanie do zaniechania pobierania opłat dodatkowych, o których mowa w pkt. 1.3 „*Ogólnych warunków członkostwa*”, za dokonanie płatności w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej, od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji, od tych konsumentów, którym nie został przy zawarciu umowy doręczony wzorec umowy regulujący wysokość tych opłat dodatkowych. W ocenie Prezesa UOKiK, zobowiązanie przedstawione przez przedsiębiorcę zmierza do zapobieżenia naruszeniom zbiorowych interesów konsumentów. W tym miejscu należy podkreślić, że przedmiotem zarzutu było wywodzenie przez Spółkę skutków prawnych z wzorców umownych określających wysokość opłat dodatkowych, które to wzorce nie były konsumentom doręczane przy zawarciu umowy. Prezes Urzędu ocenił zobowiązanie Spółki tylko w zakresie przedmiotu prowadzonego postępowania. Prezes UOKiK nie ocenił natomiast w toku tego

¹ M. Sieradzka [w:] K. Kohutek, M. Sieradzka, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*. Warszawa 2008, s. 681-682;

postępowania ani zasad wprowadzenia opłat dodatkowych do umów zawieranych z konsumentami, ani wysokości tych opłat.

W odniesieniu do drugiego zarzutu Spółka zobowiązała się do zaoferowania konsumentom korzystającym z usług Spółki, którzy zostali objęci podwyżkami opłat abonamentowych w listopadzie 2013 r., grudniu 2013 r. bądź styczniu 2014 r., vouchery o wartości 79 złotych do wykorzystania do końca 2016 r. na nabycie usług świadczonych przez Spółkę. Prezes UOKiK pozytywnie ocenił zobowiązanie Spółki z uwagi na fakt, że zmierza ono do wyeliminowania skutków praktyki stosowanej przez Spółkę.

Reasumując, w ocenie Prezesa, zobowiązanie przedstawione przez przedsiębiorcę zmierza do zapobieżenia naruszeniom zbiorowych interesów konsumentów i zabezpieczy interesy konsumentów, stąd Prezes UOKiK uznał, iż zasadnym będzie przyjęcie zobowiązania Spółki i wydanie decyzji zobowiązującej na podstawie art. 28 u.o.k.i.k.

W pkt. I sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył zatem na Spółkę u.o.k.i.k. obowiązek wykonania przyjętego zobowiązania w terminach wskazanych przez Spółkę.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I sentencji decyzji.

Obowiązek składania informacji o stopniu realizacji zobowiązania.

Stosownie do art. 28 ust. 3 u.o.k.i.k. elementem obligatoryjnym decyzji zobowiązującej jest nałożenie przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorcę obowiązku składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązania, m.in. w formie sprawozdania z wykonania nałożonego zobowiązania. Nałożenie obowiązku sprawozdawczego zwalnia Prezesa UOKiK z konieczności monitorowania zachowań przedsiębiorcy², a pozwala skoncentrować się na efekcie końcowym realizacji zobowiązań, jakim jest sprawozdanie.

Zatem:

- od dnia doręczenia niniejszej decyzji Spółka powinna zaprzestać pobierania opłat dodatkowych za płatność w recepcji klubu w związku z niemożnością pobrania płatności przez Spółkę za pomocą automatycznego polecenia zapłaty lub obciążenia karty kredytowej bądź debetowej od tych konsumentów, którym nie został przy zawarciu umowy doręczony wzorzec umowy regulujący wysokość tych opłat dodatkowych,
- w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia Spółce niniejszej decyzji Spółka powinna zaoferować konsumentom korzystającym z jej usług, którzy zostali objęci podwyżkami opłat abonamentowych w listopadzie 2013 r., grudniu 2013 r. bądź styczniu 2014 r., vouchera o wartości 79 złotych do wykorzystania do końca 2016 r. na nabycie usług świadczonych przez Spółkę (w tym na dokonanie opłat za członkostwo) w klubie lub klubach fitness wybranych przez konsumenta w umowie obowiązującej w dacie skorzystania z vouchera.

Po wykonaniu tych czynności Spółka powinna przedłożyć Prezesowi UOKiK oświadczenia i dokumenty poświadczające wykonanie zobowiązania.

² D. Miąsik, [w:] T. Skoczny (red.), *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*. Warszawa 2009, s.1055.

Na złożenie sprawozdania z wykonania czynności określonych w pkt I a) i I b) niniejszej decyzji Spółce został określony termin trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w punkcie II sentencji decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 101) od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie, które wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia.

Dyrektor Delegatury UOKiK w Warszawie
Dorota Grudzień-Barbachowska
/podpis/